

Handvatten voor ondernemers in de baby- en kinderproductenbranche

**Slimme Oplossingen voor Informatieverplichtingen
over Zeer Zorgwekkende Stoffen (art 33 REACH)**

**Slimme Oplossingen voor Informatieverplichtingen over
Zeer Zorgwekkende Stoffen (art 33 REACH)**

Redactie WECF: Chantal Van den Bossche en Sascha Gabizon
Redactie IVAM: Hildo Krop en Ckees van Oijen

In opdracht van het Ministerie van Infrastructuur & Milieu
Januari 2016

Slimme Oplossingen voor Informatieverplichtingen over Zeer Zorgwekkende Stoffen (art 33 REACH)

Ideeënontwikkeling voor de baby- en kinderproductenbranche voor het verbeteren van informatie en communicatie binnen de keten én naar de consument over Zeer Zorgwekkende Stoffen (SVHC)

WECF Nederland i.s.m. IVAM UvA BV (onderzoeks- en adviesbureau op het terrein van duurzaamheid)

Inhoudsopgave

Slimme oplossingen voor informatieverplichtingen REACH over Zeer Zorgwekkende Stoffen (art 33 REACH)

Voorwoord	5
Samenvatting	6

Voorwoord

REACH (Registratie, Evaluatie, Autorisatie en restrictie van Chemicaliën), de Europese verordening voor chemische stoffen, trad op 1 juni 2007 in werking. Deze verordening maakt bedrijven verantwoordelijk voor het beoordelen en managen van de risico's bij het gebruik van bepaalde chemicaliën. Aan bedrijven wordt opgelegd om de eigenschappen, de risico's en de aanbevolen beheersmaatregelen van elke stof die geproduceerd of geïmporteerd wordt, bekend te maken.

Uit eerder onderzoek van WECF bleek dat het bedrijfsleven het grote publiek nog niet actief informeert over stoffen in voorwerpen, enkele uitzonderingen daargelaten. Dit bleek voort te komen uit het ontbreken van een vraag bij de consument. In opdracht van het Ministerie van Infrastructuur & Milieu maakten WECF en IVAM een studie naar de informatie over chemische stoffen die MKB-ondernemers nodig hebben en hoe de informatie uit REACH in bruikbare vorm bij deze bedrijven terecht kan komen, zodat deze ook wordt gebruikt. Middels een aantal bijeenkomsten, interviews en gesprekken met bedrijven en stakeholders is een flink aantal ideeën en aanbevelingen samengebracht. Deze worden in dit rapport gepresenteerd. De studie spitst zich toe op de vraag hoe bedrijven op een slimme manier kunnen voldoen aan de verplichting in artikel 33 van REACH om afnemers en consumenten te informeren over SVHC-stoffen (substances of very high concern) in voorwerpen.

Dit project is deels uitgevoerd als onderdeel van het Europese LIFE+ project, medegefinancierd door het de Europese Commissie DG Milieu (www.childprotectagainstchemicals.eu). Het project sluit aan bij een van de vier hoofddoelstellingen en –activiteiten van dit project; namelijk het helpen van bedrijven bij de innovatie en substitutie van zeer zorgwekkende stoffen. In het LIFE-project ging het, vooral om hormoonverstorende stoffen, die gedeeltelijk al op de kandidaatslijst voorkomen of gezien worden als toekomstige kandidaten.

Het is een pilotproject voor voorlichting over REACH en SVHC aan duurzame koplopers binnen het MKB, waarbij de nadruk ligt op de branche van baby- en kinderproducten.

Samenvatting

Samenvatting (Nederlands)

De Europese REACH-verordening heeft als doel een hoog beschermingsniveau te garanderen voor mens en milieu. Een belangrijk onderdeel van REACH is dat nu de producent of de importeur van een stof verantwoordelijk is gemaakt voor het uitvoeren van een risicobeoordeling in plaats van de overheid. Hiertoe moet zij een registratiedossier opstellen wanneer de stof in de EU geproduceerd of ingevoerd wordt boven de 1 ton/jaar/bedrijf en indien dit boven de 10 ton/jaar/bedrijf is dient er een chemisch veiligheidsrapport (CVR) opgesteld te worden. In dit rapport worden grenswaarden voor werknemers, consumenten en het milieu afgeleid en vergeleken met concentraties die zouden kunnen ontstaan bij emissies van de stof uit producten door intentioneel gebruik.

Daarnaast heeft REACH procedures ontwikkeld om stoffen met een onacceptabel hoog risico te beperken in het gebruik of zelfs vrijwel helemaal van de markt te laten verdwijnen. Bovendien moet er over gevonden gevaren en risico's van de stof in de productketen gecommuniceerd worden. Dit gebeurt voor stoffen en mengsels via het veiligheidsinformatieblad (VIB), en haar aanhangsels, dat soms vele pagina's beslaat en voor de communicatie over potentiële risico's van stoffen en mengsels is ontwikkeld. Voor stoffen in voorwerpen bestaat er alleen een informatieverplichting indien deze op de kandidaatslijst is geplaatst (hierdoor is de stof een SVHC (*substance of very high concern*) geworden) en aanwezig is boven de 0,1% in het voorwerp. Deze verplichting is verwoord in Art. 33 van REACH. In artikel 33 is een onderscheid gemaakt tussen B2B en B2C communicatie. B2B-communicatie is direct verplicht zodra er aan de voorwaarden tot communicatie wordt voldaan. B2C-communicatie is alleen verplicht indien aan de voorwaarden wordt voldaan én de consument hierom heeft gevraagd. Binnen 45 dagen dient de consument ingelicht te worden over de naam van de SVHC en over veilig gebruik van het product.

De implementatie van artikel 33 heeft geleid tot een groot aantal vragen en problemen, waarvan de volgende het meest genoemd worden:

- Consumenten vragen zelden om deze informatie.
- Er is nooit over stoffen in voorwerpen gecommuniceerd en nu wel. Wat moet er dan precies gecommuniceerd worden?
- SVHC worden nu pas gedefinieerd. Elke keer moet dus de stoffenadministratie bij de producent en importeur van vooral voorwerpen geactualiseerd worden.
- Wat is precies een voorwerp en waarover moet dan de 0,1% precies bepaald worden?

Deze vragen over de uitwerking van met name artikel 33 hebben geleid tot een aantal initiatieven, zowel binnen de EU als in Nederland. In Nederland heeft het Ministerie van Infrastructuur & Milieu WECF en IVAM gevraagd een studie uit te voeren naar de informatie die MKB-bedrijven nodig hebben over chemische stoffen en op wat voor manier de informatie uit REACH bij deze bedrijven terecht kan komen, zodat deze ook wordt gebruikt. De resultaten van de studie "Slimme oplossingen voor informatieverplichtingen REACH over Zeer Zorgwekkende Stoffen (artikel 33REACH)" worden in dit rapport beschreven. De studie richt zich daardoor meer op risico's voor kwetsbare groepen (zwangere vrouwen en kinderen).

Middels een literatuurstudie, interviews met bedrijven en gesprekken met stakeholders is een flink aantal ideeën en oplossingen naar voren gekomen. Hiervoor is onder andere gezocht naar ervaringen

over communicatie van SVHC in voorwerpen in het bijzonder bij de voorlopers in de baby- en kinderproductenbranche. Daarnaast zijn er ideeën en oplossingen naar voren gebracht tijdens gesprekken met enkele brancheorganisaties zoals de VIVO (Vereniging van Importeurs uit het Verre Oosten) en via een aantal diepte-interviews met relevante stakeholders. Bij het interpreteren van ervaringen van bedrijven zijn ook punten naar voren gekomen die niet alleen te maken hebben met de implementatie van artikel 33 van REACH, maar ook meer fundamenteel met de manier waarop er gecommuniceerd wordt over stoffen en het verschil in verwachtingspatroon dat consumenten hebben over risico's.

Resultaten

Het project bestond uit twee delen. In het eerste deel werd een literatuuronderzoek uitgevoerd naar SVHC in voorwerpen. De centrale vraag hierbij is hoe bedrijven aan het begin van de keten zouden kunnen weten welke SVHC in welk type voorwerpen aanwezig zou kunnen zijn als de SVHC op de kandidaatslijst worden geplaatst. Vervolgens werd voor enkele SVHC nagegaan welke gegevens nodig zijn en of deze gemakkelijk opgezocht zouden kunnen worden om het risico van de stof in het voorwerp te kunnen bepalen. Immers, de leverancier moet richtlijnen geven voor een veilig gebruik van het voorwerp indien hij een informatieplicht heeft conform artikel 33. Aangezien de kandidaatslijst een levende lijst is wordt in dit rapport uitgegaan van de situatie op 1 juli 2015. De meeste aandacht is uitgegaan naar consumentenartikelen als textiel (kleding, bekleding), speelgoed en (kinder)meubelen. Waar mogelijk werden die consumentenartikelen meegenomen die vooral gebruikt werden door en voor meer kwetsbare groepen, in het bijzonder baby's en jonge kinderen. De uitwerking van dit deel staat beschreven in Bijlage 1, de Literatuurstudie.

De conclusies en aanbevelingen uit deze literatuurstudie zijn gerangschikt per stakeholder, namelijk:

- Directe communicatie via de ECHA website
- Conclusies en aanbevelingen voor (MKB) - bedrijven
- Conclusies en aanbevelingen voor het Nederlands beleid
- Communicatie op EU-beleidsniveau

Deze indeling betekent niet dat de conclusies en aanbevelingen alleen interessant zouden kunnen zijn voor deze vier groepen. Er bestaat bij een aantal conclusies een zekere mate van kruisbestuiving.

Het tweede deel van het project bestond uit een aantal activiteiten met leveranciers en bedrijven. Eén hiervan was een workshop met 15 innovatieve bedrijfjes uit de baby- en kinderproductenbranche. WECF werkt al een aantal jaren samen met een consortium van ongeveer 20 MKB-ondernemers. Deze groep ondernemers groeit gestaag en neemt ieder jaar deel aan het Puur Baby Plaza, het duurzame deel van de Negen Maanden Beurs in de RAI, in Amsterdam.

De workshop werd voorbereid door een aantal ondernemers te interviewen over hun ervaringen met betrekking tot communicatie over gevaarlijke stoffen in de keten. Deze ervaringen werden tijdens de workshop gebruikt om oplossingen te bedenken hoe artikel 33 van REACH beter geïmplementeerd zou kunnen worden. Hierbij kwamen niet alleen implementatieproblemen naar voren, maar ook problemen door de complexiteit van het onderwerp en de manier waarop de stoffenregelgeving is opgezet. Een inventarisatie werd gemaakt van:

- Slimme oplossingen en tips van ondernemers uit de workshop en de interviews
- Gerichte oplossingen & aanbevelingen vanuit de geïnterviewde stakeholders
- Handvatten voor beleidsmakers vanuit ondernemers

Daarnaast zijn met een aantal andere stakeholders en ECHA interviews gehouden over de problemen rondom artikel 33 van REACH. De uitkomsten van de interviews en de workshop zijn beschreven in Bijlage 2, en in het syntheserapport.

In dit project kwam duidelijk naar voren dat stoffenregelgeving complex is. Grosso modo zijn de bedrijven met wie contact onderhouden is binnen dit project te verdelen in twee groepen: voorlopers en meelopers. Het verschil is dat voorlopers in veel grotere mate de productketen in beeld proberen te brengen in al zijn aspecten. Wat betreft communicatie over stoffen die in deze keten gebruikt worden lijken zij het meest gebaat te zijn bij communicatie over stoffen die gaat over *bewezen afwezigheid* van het risico dat aan het gebruik van het product kleeft. Meelopers willen vrijwel uitsluitend aan de wetgeving voldoen. Vernieuwing en innovatie spelen zich vooral bij de voorlopers af. Hoewel er door REACH inmiddels veel stoffeninformatie beschikbaar is verdwijnt de meeste informatie heel snel in de productketen. Daardoor lopen zowel voorlopers als meelopers tegen veel problemen aan, die een gevolg zijn van de manier waarop over stoffen in de keten gecommuniceerd wordt. Het is daardoor veel minder de beschikbaarheid van de informatie als wel de manier waarop er over deze informatie gecommuniceerd wordt in de keten, die innovatie en vernieuwing tegen werkt.

De invoering van artikel 33 binnen REACH leidt en heeft geleid tot een toename van communicatie in de productketen over gevaarlijke stoffen. Omdat zowel een format voor communicatie als onduidelijke interpretatie van de regelgeving ontbreekt, leidt dit tot veel vragen. Uit dit project komt naar voren dat:

- Een groot aantal (MKB)-bedrijven die voornamelijk voorwerpen invoeren, de kandidaatslijst als een lijst van verboden stoffen beschouwen. Zij nemen nu hiertoe in hun stoffenmanagement systeem een clause op waarbij zij van hun leverancier eisen dat deze stoffen (de SVHC) niet in de voorwerpen verwerkt zijn. Dit systeem werd al veel langer toegepast in de automobiel- en de elektronica- en textielsector. Het is een zeer eenvoudige en voor deze bedrijven een proactieve oplossing die veel extra gedoe bespaart. In de uitvoering vertrouwen zij hun leverancier hierop. Veel bedrijven controleren daarom niet of hun leverancier zich inderdaad hieraan houdt.
- Sommige MKB-bedrijven breiden hun management systeem uit met een *Bill of Material* (BOM) waarin per afzonderlijk voorwerp de gewichtsfractie, type materiaal en leverancier van dit onderdeel etc. verwerkt wordt. Zij gebruiken dit systeem als zij voorwerpen van buiten de EU invoeren. MKB-bedrijven die hier ervaring mee hebben, zijn erg positief over dit systeem. De BOM sluit naadloos aan bij de implementatie van art 33 op elk voorwerp afzonderlijk. Andere bedrijven schakelen over naar import vanuit een ander EU-land waardoor zij het gedoe om aan de REACH regelgeving te voldoen overlaten aan een andere importeur.
- Risicoperceptie bij veel burgers wordt in het bijzonder bepaald door de aan- of afwezigheid van een SVHC in een product. De hoeveelheid en mogelijk vrijkomen en of dit dan een risico kan geven speelt hierbij een ondergeschikte rol. Het feit dat zelfs binnen REACH er voor vrijwel alle stoffen maar een beperkte risicobeoordeling is gemaakt speelt hierbij hoogstwaarschijnlijk een rol.
- Hoewel binnen REACH veel informatie over de risico's van een stof is verzameld wordt het overgrote deel van deze informatie niet naar downstream gebruikers gecommuniceerd. Het verdient daarom aanbeveling om de informatieverplichting veel meer te baseren op een

veilig gebruik van de stof. Uitgangspunt hierbij is dat er niet over bewezen gevaren gecommuniceerd moet worden maar over de afwezigheid ervan. Dit betekent in de praktijk dat er over elke stof in een product duidelijk gecommuniceerd moet worden of voor elk eindpunt geconcludeerd kan worden dat er een gevaar is of niet, óf dat deze conclusie niet gemaakt kan worden door het ontbreken van de relevante gegevens.

- Als de keuze zoals nu genomen is om producenten of importeurs van een stof slechts een beperkte risicobeoordeling uit te laten voeren, dan dient de informatieverplichting gebaseerd te zijn op de samenstelling van het product. Van alle bedrijven in Europa schijnt alleen 3M dit als uitgangspunt te hanteren. Het invoeren van een digitaal productpaspoort zou een goede oplossing kunnen zijn omdat bij de digitale vorm de leverancier nog kan bepalen wie welk deel van een dergelijk paspoort kan uitlezen. Voorwaarde is dan wel dat zo'n paspoort opgestuurd zou kunnen worden naar het nationale vergiftings informatie centrum (NVIC) zoals dat nu al voor de meeste VIB het geval is.
- Doordat de informatieverplichting niet uitgaat van de samenstelling van het product betekent dit dat downstream gebruikers op extra analysekosten gejaagd worden. Het komt regelmatig voor dat bijvoorbeeld afnemers van textiel-, wiggoed- en autofabrikanten van hun leveranciers fysiek bewijs willen zien dat in de geleverde partijen een aantal stoffen afwezig is. Deze kosten variëren voor één enkele analyse rapport voor één batch in de textielbranche bijvoorbeeld tussen de €1000 en €2000. Een format voor communicatie over SVHC in voorwerpen zoals het VIB deze rol vervult voor stoffen op zich of in mengsels dient zeker uit te gaan van de afwezigheid van deze stoffen. Dit komt dicht in de buurt van het eerder genoemde stoffenmanagementsysteem dat bedrijven die producten invoeren zelf kunnen aanleggen.

De invoering van REACH heeft er voor gezorgd dat het mantra *no data – no risk*, vervangen werd door *no data – no market*. Echter de communicatie over de gegevens die binnen REACH worden gegenereerd gaan nog steeds uit van het principe *yes hazard – yes risk* terwijl het principe van de communicatie over gevaarlijke stoffen uit dient te gaan van de mantra *yes data – no risk*.

De kandidaatslijst is een levende stoffenlijst van stoffen die uiteindelijk in Europa niet meer gebruikt zouden moeten worden. Voor stoffen die aan de kandidaatslijst worden toegevoegd is het daarom van belang om het verband tussen stof en voorwerp beter op te nemen in de rapporten die lidstaten moeten maken om de stof op de kandidaatslijst en op de ECHA webpagina over stoffen in voorwerpen te plaatsen.

Uit de gesprekken en interviews kwam naar voren dat:

- In het rapport dat een lidstaat moet maken om een stof op de kandidaatslijst te plaatsen een goed gebruiksprofiel van de stof op moet worden genomen. Deze gebruiksdata dienen dan ook vermeld te worden op de ECHA-webpagina over stoffen in voorwerpen. Dit gebruiksprofiel is dus iets anders dan de lijst met notificaties die pas na 6 maanden verschijnt. Te denken valt dan aan het opnemen van gegevens die vallen onder de verschillende gebruiksdescriptoren zoals deze in een CVR moeten worden vermeld, zijn: in welke economische sectoren de stof voorkomt (SU-nummer), in welk type product de stof voorkomt(PC-nummer), wat de technische functie van de stof (TF-nummer) is, en in welk type matrix de stof gebruikt wordt (het AC-nummer).
- Deze informatie dient aangevuld te worden met een bandbreedte die de fractie van de stof in het voorwerp aangeeft. Ook dient het gebruiksprofiel gegevens te halen uit

patentonderzoeken dat vaak aanwijzingen geeft over de fractie van de stof in type producten.

- Op de ECHA webpagina apart vermeld dient te worden welke stof in behandeling is om op de kandidaatslijst geplaatst te worden. Het is niet nodig om stoffen te vermelden die wel in behandeling genomen zijn maar door een reden niet op de kandidaatslijst werden geplaatst
- Omdat stoffen die in behandeling zijn niet automatisch op de kandidaatslijst worden geplaatst kan ook niet geëist worden dat een bedrijf direct aan de regelgeving moet voldoen als deze stof wel op kandidaatslijst wordt geplaatst. Een implementatieperiode van enkele maanden, bijvoorbeeld 6 maanden, is ten minste nodig.

Op deze manier wordt de informatie die het verband aangeeft tussen de stof en product zoals deze in het registratiedossier is opgenomen veel beter benut.

De stoffen- en productenregelgeving gaan uit van een risicobeoordeling. Terwijl deze in de stoffenregelgeving wordt uitgevoerd door de producent of importeur, is het nog steeds de overheid die moet aantonen of er een risico of serieus risico aanwezig is zoals in producten die vallen onder de speelgoedrichtlijn. Ook hier zou de mantra moeten zijn dat de leverancier hiervoor verantwoordelijk wordt gemaakt. Nu wordt de overheid op extra kosten gejaagd, die eigenlijk door de overtreder gedragen zou moeten worden. Het huidige RAPEX-systeem zou in dit opzicht beter benut kunnen worden als de soort overtreding in verband wordt gebracht met de maatregel. In elk geval dient uitgegaan te worden van de grens van 0,1% voor het homogene voorwerp, de naam en van de overtreder en het bewuste artikel of deel van het artikel helder te vermelden en bij een overtreding het bedrijf een aantal basisgegevens laten bepalen die nodig zijn voor een risicobeoordeling. Te denken valt dan aan een emissiegrootheid naar de lucht en/of water, de exacte fractie van de stof in het product, het oppervlak van het voorwerp waaruit de emissie kan plaatsvinden etc. Het blijkt namelijk dat deze grootheden ook niet opgenomen zijn in het registratiedossier van de stof onder fysisch-chemische eigenschappen.

De grens van 0,1% (w/w) die bij de informatieverplichting over SVHC in voorwerpen genoemd wordt is vermoedelijk afgeleid van de grens zoals deze bij mengsels voor dit type stoffen gehanteerd wordt. Terwijl de stof bij mengsels in principe biologisch beter beschikbaar is dan wanneer dezelfde stof in een voorwerp aanwezig is, lijkt dit verschil in beschikbaarheid niet meegenomen te zijn in de vaststelling van deze grens. Dit zou kunnen suggereren dat het risico voor mens en milieu lager zou kunnen zijn wanneer de stof in een voorwerp is toegepast. Dit hangt echter af van de geen-effect concentratie die is afgeleid voor de stof voor mens en milieu. Bij een zeer lage geen-effect concentratie, zoals dat voor SVHC geldt, kan er snel sprake zijn van een risico die zelfs snel bereikt kan worden wanneer de stof relatief snel uit een voorwerp migreert. Het lijkt er op dat bij de grens van 0,1% in een voorwerp in elk geval bij handhaving gekoppeld zou moeten worden aan een emissiegrootheid ook al omdat deze in het registratiedossier ontbreekt.

Bij het operationaliseren van het voorzorgsprincipe speelt het begrip zorgwekkend (*concern*) een centrale rol. In de EU beleidsdefinitie hanteert men het uitgangspunt dat er onvoldoende wetenschappelijke gegevens zijn die een nadelig effect aangeven. Dit impliceert mede dat er onvoldoende wetenschappelijke data aanwezig is om de stof ook te classificeren. Het begrip zorgwekkend zoals dat in REACH gebruikt wordt gaat echter uit van een classificatie van de stof. Het begrip zorgwekkend (*concern*) zoals dat binnen REACH gebruikt wordt kan dus niet gerelateerd worden als een voorbeeld van het operationaliseren van het voorzorgsprincipe zoals dat in Art 1.3 van REACH is beschreven.

Het operationaliseren van het voorzorgsprincipe tracht men zorgniveaus (ook wel referentiewaarden of *benchmarks*) voor maximale blootstelling te bepalen aan de hand van de beschikbare wetenschappelijke gegevens. Men gaat hierbij uit van het mantra *no data – no exposure of no data – no emission*. Indien deze niveaus bepaald zijn zoals dat bijvoorbeeld is uitgewerkt in Nederland en Duitsland voor de omgang met nanomaterialen en geaccepteerd door de overheid dan zouden deze niveaus ook gecommuniceerd moeten worden in de productketen via het VIB.

Samenvattend: Aanbevelingen

Algemeen concluderend kan worden gesteld dat **de belangrijkste "slimme oplossingen"** voor het MKB in relatie tot de informatieverplichting rondom artikel 33 zijn:

Voor ECHA:

Om de bestaande informatie op sommige webpagina's aan te vullen, de informatie anders te rangschikken en bij de rapportages van de lidstaten over opname van een stof op de kandidaatslijst ook een gebruiksprofiel van de stof te noemen. Dit gebruiksprofiel dient bijgevoegd te worden bij de stof die op de kandidaatslijst staat.

In de bestaande risicomodellen wordt door gebrek aan gegevens nauwelijks enige grenswaarde afgeleid voor kwetsbare groepen. Bij de grenswaarden die gecommuniceerd worden in de keten (DNEL/DMEL) moet altijd vermeld worden op welke doelgroep deze geënt is.

Voor het MKB:

Risicoperceptie bij MKB-bedrijven lijkt zich vooral te richten op de afwezigheid van *SVHC* in een product. Daardoor zetten deze bedrijven in op verklaringen van hun leveranciers dat deze stoffen ook inderdaad afwezig zijn in hun producten.

Het ontwikkelen van een Bill of Material die van elk onderdeel in een voorwerp enkele gegevens bevat is een bestaande en door sommige MKB-bedrijven. Een andere aanbeveling is om alleen te importeren uit landen met een strikt stoffenbeleid of informatie gebruiken van een 'concullega'.

Voor de Nederlandse overheid:

- De blootstellingsbijdrage in de bestaande en gebruikte risicomodellen voor mens en milieu dienen uit te gaan van de totale blootstelling inclusief de achtergrondbijdrage en niet alleen de bijdrage veroorzaakt door intentioneel gebruikt.
- De grens van 0,1% bij *SVHC* in voorwerpen is gebaseerd op de overeenkomstige grens in de CLP voor mengsels. Rapporten over een risicoschatting voor deze stoffen gaan zelfs vaak uit van fracties die lager liggen dan deze 0,1%. Aan de andere kant laten emissiemetingen vaak zien dat de blootstelling bij intentioneel gebruik pas een risico vormt als deze (ver) boven de 0,1% ligt. Vanuit risicobeoordeling verdient het aanbeveling om de grens van 0,1% te verbeteren en de grens van 0,1%:
 - te relateren aan het homogene voorwerp
 - mede te relateren aan het oppervlak (en het volume) van het homogene voorwerp
- Het bedrijfsleven dient het risico bepalen en niet meer de overheid zoals dat in RAPEX nog steeds gebeurt. Daarom moet de overtreding en de vermelding uitgaan van de 0,1% grens. De bepaling van de hoogte van het risico, bijvoorbeeld of het een serieus risico is, moet dan bepaald worden door de leverancier via een risicobeoordeling volgens de huidige stoffenregelgeving waarbij duidelijk is aangegeven welke (emissie)parameters experimenteel bepaald moeten worden. De bijbehorende maatregel moet dan bepaald worden door de hoogte van dit risico.

Voor de EU:

- In alle lidstaten voor risicobeoordeling uitgaan van de fractie aan *SVHC* op het homogene voorwerp.
- Communicatie over een veilig gebruik van stoffen in producten ontwikkelen die gebaseerd is op een bewezen afwezigheid van geïdentificeerde gevaren. Dit kan bijvoorbeeld in de vorm van een digitaal productpaspoort.

Vanuit de ondernemers naar beleidsmakers:

De NVWA heeft sinds kort de mogelijkheid om de namen van producten bekend te maken die niet toegestane *SVHC* bevatten. Dit maakt het veel makkelijker voor importeurs om een product te checken. Uitbreiding van de testen en productgroepen zou het voor het MKB gemakkelijker maken om goede keuzes te maken. Het is aan te bevelen altijd de naam en de fabrikant van het product te vermelden in deze onderzoeken.